

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Варна, 19.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 2 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Димо Цолов

при участието на секретаря София Н. Маринова
като разгледа докладваното от Димо Цолов Административно наказателно дело № 20213110203027 по описа за 2021 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН и е образувано по жалба от СП „ОСЛВ - Варна“ към ДП НПЦ, ЕИК., срещу Наказателно постановление №03-012718 от 25.06.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна, с което за нарушение по чл.128, т.2, вр. чл.270, ал.3 КТ на въззивника е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2000.00 лв.

Въззивникът твърди, че НП е незаконосъобразно, неправилно и издадено при допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорва да е извършил нарушението, за което е санкциониран. Сочи, че в НП липсва ясно описание на нарушението и не са посочени обстоятелствата, при които то се счита за извършено, както и че не са посочени доказателствата, които според наказващия орган го потвърждават. Сочи, че при издаване на НП не са спазени сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН. Излага и становище за маловажност на нарушението с твърдение за липса на виновно поведение, доколкото неизплащането на заплатите е частично за всеки един от четиримата работници. Моли НП да бъде отменено.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и моли съда, да остави същата без уважение като потвърди оспореното НП като правилно и законосъобразно издадено.

Съдът, като прецени събраните доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

На 05.05.2020 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ Варна – свидетелите Р.П. и П.Б. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на СП ОСЛВ Варна към ДП НПЦ в обект . в гр. Варна, при което, след запознаване с представена от директора на СП ОСЛВ Варна документ - Справка за начислени, изплатени и неизплатени трудови възнаграждения в СП „ОСЛВ-Варна“ към ДП НПЦ за периода от м. януари 2019 г. до м. април 2020 г., изготвена на 26.05.2020 г. било установено, че не са изплащани в регламентирания срок дължимите трудови възнаграждения за няколко работници през периода от м. януари до м. декември 2019 г. включително. За извършената проверка бил съставен Протокол №ПР2009344 от 26.05.2020 г., в който под №5 била отразена констатация, че не са изплатени дължимите уговорени трудови възнаграждения за м. април 2019 г. на четирима работници и служители в размер 1196.04 лв.

На 29.05.2020 г. свид. П. Б. съставил срещу въззивника АУАН №03-012724 за нарушение по чл.128 т.2, вр. чл.270, ал.3 КТ за това, че като работодател не е изплатил към 26.06.2019 г. дължимите уговорени трудови възнаграждения за м. май 2019 г. на четирима работници и служители в размер 1196.04 лв.

На 25.06.2020 г. наказващият орган издал спрямо въззивника оспореното НП №03-012724, с което възприел изцяло фактическите и правните констатации по АУАН и наложил наказание имуществена санкция в размер 2000.00 лв.

Визираната фактическа обстановка не се оспорва от страните и се установява по категоричен начин както от кредитираните като безпристрастно дадени в резултат на непосредствени възприятия показания на свид. П. Б., така и от приобщените документи – НП №03-012718 от 25.06.2020 г., АУАН №03-012718 от 29.05.2020 г., писмо изх.№12718 от 24.07.2020 г. До СП ОСЛВ Варна към ДП НПЦ, протокол Варна ПР 2009344 от 26.05.2020г. за извършена проверка на СП ОСЛВ Варна към ДП НПЦ, 6 броя копие от платежно нареждане от 03.08.2020г., заповед номер 0280 от 03.08.20210г., както и представеното с въззивната жалба известие за доставяне до СП ОСЛВ Варна към ДП НПЦ.

Съдът изцяло кредитира и писмените доказателствени средства, съдържащи се в административно-наказателната преписка и събрани в хода на съдебното производство, приобщени към доказателствата по делото, които са непротиворечиви и взаимно допълващите се и не се оспорват от страните.

При така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Относно допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и е приета от съда за разглеждане.

Относно компетентният орган:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директор на

Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна.

Относно процесуалната законосъобразност на оспорения административен акт:

Працесните АУАН и НП са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН. Твърдението на въззивника, че нарушението и нарушителят са установени още от м. февруари 2020 г. и АУАН от 29.05.2020 г. е съставен след изтичане на тримесечния срок по чл.34, ал.1, изр.2 ЗАНН не е подкрепено с доказателства. Неоснователно е и твърдението на въззивника за допуснато нарушение по чл.40 ЗАНН доколкото хипотезите, при които се изисква участие на двама свидетели при съставяне на АУАН са липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението, или невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие – чл.40, ал.3 ЗАНН, каквито обстоятелства не са налице в процесния случай. В другите алинеи на чл.40 ЗАНН употребата на множествено число за свидетели няма задължителен характер като по този начин се обхваща възможността свидетел при извършване или установяване на нарушението да е повече от едно лице.

Съдът намира, че при съставяне на АУАН и НП са допуснати идентични съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, доколкото липсва индивидуализация чрез посочване имената на всеки един от четиримата работници, за които се твърди, че не са получили трудови възнаграждения за м. май 2019 г., както и чрез отразяване на конкретния размер на неплатено възнаграждение за всеки от тях. По този начин не е изпълнено изискването по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН наказателното постановление да съдържа точно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, като по този начин е нарушил правото на защита на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице, тъй като го е лишил от възможността да разбере точно, в какво е обвинен и го е поставил в невъзможност да организира пълноценно своята защита. Нарушаването на правото на защита е съществено нарушение на процесуалните правила, което води до незаконосъобразност на административния акт и е самостоятелно основание за неговата отмяна.

Относно материално-правната законосъобразност на оспорения административен акт:

По същество, въззивникът не оспорва и дори потвърждава направената в АУАН и в НП констатация, за неплащане в срок на трудовите възнаграждения на общо четирима работници и служители за м. май 2019 г., което обстоятелство съдът приема за несъмнено установено и от приобщения документ - справка за заплати от м. януари 2019 г. до м. април 2020 г. за „ОСЛВ - Варна“ към ДП НПЦ.

При тази констатация, настоящият съдебен състав счита, че е налице изпълнение на основното задължение чл.128, т.2 КТ не еднократно спрямо четиримата работници и служители заедно, а многократно спрямо всеки един от тях по отделно. Изискването по чл.128, т.2 КТ се счита за нарушено при неплащане в срок на всяко отделно трудово възнаграждение за всеки отделен работник, защото трудовото възнаграждение е

индивидуална ежемесечна престация от работодателя към всеки един работник. В този смисъл, ако работодателят не плати на даден работник повече от едно възнаграждение, отделно нарушение ще е налице и за всяко просрочено възнаграждение. Затова, всяко отделно нарушение срещу даден работник подлежи на отделно санкциониране с предвиденото наказание в чл.414, ал.1 КТ. Противното би довело до санкциониране на даден работодател с идентично по размер наказание, както за неизпълнено задължение към един работник, така и за неизпълнение спрямо значително голям брой (стотици или хиляди) работници. Подобно драстично несъответствие противоречи на регламентирания в чл.18 ЗАНН принцип за самостоятелно санкциониране на всяко отделно неизпълнение на нормативно регламентирано административно задължение.

Налице е от друга страна неправилно определяне в АУАН и в НП на субекта на административнонаказателната отговорност. При служебно извършена справка в Търговски регистър за актуалното състояние на „Опитна станция по лозарство и винарство-Варна“ ДП е видно, че същата е била държавно предприятие, което е заличено на 23.11.2018 г. поради сливане с „Научно-производствен център“ ДП. До влизане в сила на измененията на Закона за Селскостопанската академия (ЗСА), публикувани в ДВ, бр.22 от 13.03.2018 г., всяка опитна станция е била самостоятелно държавно предприятие, а след измененията всички опитни станции се вливат в „Научнопроизводствен център“ ДП. След изменението по силата на чл.6, ал.2 ЗСА за осъществяване на експериментално-производствената, приложната и научно-приложната дейност на Селскостопанската академия, към нея се създава ДП "Научнопроизводствен център". Предприятието е юридическо лице със седалище София, със статут на държавно предприятие по чл.62, ал.3 ТЗ.

Съгласно чл.9, ал.3 ЗСА ДП "Научно-производствен център" има двустепенна структура: 1. централно управление; 2. специализирани поделения. Според чл.9, ал.6 ЗСА специализираните поделения по ал.3, т.2 се ръководят и представляват от директори, назначени от директора на държавното предприятие за срок 4 години. По силата на чл.9, ал.6, т.4 ЗСА, специализираните поделения са работодатели по смисъла на §1, т.1 от допълнителните разпоредби на КТ.

Според чл.9, ал.8 ЗСА, устройството, организацията и дейността на държавното предприятие по чл.6, ал.2, както и наименованията, седалищата и районите на дейност на неговите специализирани поделения се определят с устройствен правилник на Селскостопанската академия, приет от МС. Устройствения правилник на Селскостопанската академия е приет с ПМС №151 от 25.07.2018 г., обнародван е в ДВ бр.63 от 31.07.2018 г. и е в сила от 01.08.2018 г. Според чл.49 от правилника, ДП "Научно-производствен център" е юридическо лице със седалище София, със статут на държавно предприятие по чл.62, ал.3 ТЗ. Съгласно чл.59 от правилника, предприятието има двустепенна структура: 1. централно управление; 2. специализирани поделения съгласно приложение №3. В чл.63, ал.1 от правилника е посочено, че специализираните поделения на предприятието са съгласно приложение №3 и се ръководят и представляват от директори. В приложение №3 под т.7 е посочена Опитна станция по лозарство и винарство - Варна, със седалище Варна и район на

действие област Варна. По силата на чл.64, ал.2 от правилника директорът на специализираното поделение е работодател на служителите в специализираното поделение по смисъла на §1, т.1 от допълнителните разпоредби на КТ. Според последната нормативна уредба директорът на специализираното поделение е работодател на служителите в него и като такъв той е субектът на административно-наказателната отговорност по чл.414 ал.1 КТ, при което посоченият в процесните АУАН и в НП субект на нарушението е неправилно и незаконосъобразно определен.

Също така, приобщените доказателства и съответните нормативни актове установяват, че неизплащането на трудовите възнаграждения не се дължи на поведение на специализираното поделение или на неговия директор, а на липсата на преведени средства от държавното предприятие към съответното специализираното поделение, което не разполага със собствени средства и собствен бюджет. Изплащането на трудовото възнаграждение на работниците и служителите към поделението става след превеждане на средства от бюджета по това перо и обективно при липсата на преведени суми от държавното предприятие - принципал, въззивникът, респективно – директорът на специализираното поделение, е бил в невъзможност да изпълни задължението на работодател да изплати своевременно трудовите възнаграждения на съответните работници и служители. Тези констатации по същество сочат неправилност на оспореното НП и поради липса на осъществен състав на твърдяното нарушение.

Визираните съображения налагат извод за процесуална и материално правна незаконосъобразност на оспореното НП, поради което същото следва да бъде отменено.

Независимо от изхода на делото, на въззивника не следва да се присъждат разноски поради липса на съответно искане, както и на данни за сторени разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.1, вр. ал.3, т.1 и т.2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление №03-012718 от 25.06.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна, с което за нарушение по чл.128, т.2, вр. чл.270, ал.3 КТ на СП „“ към., ЕИК . е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2000.00 лв, на основание чл.63, ал.1, изр.1, пр.3 ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд гр. Варна в 14-дневен срок от съобщаването до страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____